

144/322/ Biuletyn TELEGRAFICZNY Oddziału PAT w Jerozolimie
z dn. 24 lipca 1943 r.

Press 9 6 Londyn 543/541 z 22.7 1945

115 - T - sw - fd

L o n d y n /PAT/ Przybyła niedawno z kraju osoba, która

w grudniu 1942 r. przebywała w Sandomierzu i była świadkiem likwidacji tamtejszego getta żydowskiego, przeprowadzonej przez Niemców około 20 grudnia. O godz. 4-ej rano ghetto odgrodzone drewnianym parkanem wysokości 3 metrów, otoczone zostało przez liczne oddziały S.S. i oddziały Ukraińców, których Niemcy stale używali do tego rodzaju czynności. Oddziały ukraińskie umundurowane były w czeskie mundury, a uzbrojone w broń polską - karabiny ręczne i maszynowe. Do środka getta wtargnęły oddziały S.S. i zaczęły wypędzać Żydów na ulice. Wszystkich, którzy usiłowali się ukryć, zastrzelono na miejscu. Świadek oblicza, że w ten sposób zastrzelono ponad 200 Żydów, mężczyzn, kobiet i dzieci. Z getta wyprowadzono Żydów na plac koło katedry, gdzie trzymanych na mrozie 20-stopniowym do godziny 11-ej przed południem. Bardzo wielu Żydów było tylko w bieliznie, gdyż Niemcy nie pozwolili się im ubrać. Gdy nareszcie konwoj ruszył w kierunku dworca, na placu koło katedry pozostało około 300 Żydów zmarzniętych. Uprzątnięciem trupów z placu i getta zajęła się policja żydowska zorganizowana w ghetto. W Sandomierzu ghetto liczyło 3000 Żydów. Na placu przed dworcem poddano Żydów jeszcze raz gruntownej rewizji, zabierając im równocześnie wszelką garderobę zdatną do użytku. Zeznający był świadkiem, jak młodym dziewczynom kazano zdejmować bieliznę. Po dokonaniu tej operacji Żydów załadowano do towarowego pociągu, którego wagony były grubo wysypane wapnem i chłorkiem. Około godz. 13-ej pociąg ruszył, a po kilku kilometrach zatrzymał się na otwartym polu i stał przez 16 godzin.

Na następnej stacji wagony otwarto celem wydobycia trupów. Powtarzano to na każdej stacji. Według zeznanych polskich kolejarzy do Belza przyjechało zaledwie 300 Żydów żywych. Obecnie w Belzie znajduje się centralne ghetto Żydów z całej Lubelszczyzny.

116 - T - sw - fd

L o n d y n /PAT/ Likwidacja ghetta w Radomiu dokonana została w sierpniu 1942 r. Naoczny świadek opowiada, co następuje:
We wczesnych godzinach rannych ghetto otoczone zostało przez oddziały S.S. i ukraińskie. Podczas likwidacji ghetta przebywała w nim Polka/^{która} jako pielęgniarka pracowała w Polskim szpitalu położonym w ghetto. Opowiadała ona, że gestapowcy bez powodu strzelali z automatycznych pistoletów w tłumy Żydów wypędzonych z domów na ulice. Wszystkie ulice w ghetto wprost zasłane były trupami, które uprzątnięto dopiero po 2-ech dniach. Gestapowcy byli kompletnie pijani. Z Radomia Żydów wywieziono w kierunku wschodnim.

Ghetto lubelskie zorganizowane było przez Niemców w Majdanku pod Lublinem. Przebywało tam kilka tysięcy Żydów. Likwidacja przeprowadzona została we wrześniu 1942 r. Zanim zlikwidowano Majdanek, który był raczej obozem koncentracyjnym, a nie ghetto w ścisłym słowa tego znaczeniu, wskutek głodu, chorób i bicia zmarło tam około 3000 Żydów. Wszelka odzież i bielizna ze zmarłych, nadająca się do użytku, ściągano i gromadzono w dwóch, specjalnie na ten cel wybudowanych barakach. Przy likwidacji Majdanku powtórzyły się takie same sceny jak w Sandomierzu i Radomiu. Żydów lubelskich również wywieziono do Belza. Świadek opowiada, że po wywiezieniu Żydów, w Majdanku Niemcy założyli oboz kon-

Na następnej stronie widać obraz wydobycia trupów. Powsta-
rzało to na kładzie stacji. Według wzmianki polskiej kolejarzy do
Belza przystanek znajdował się 800 jardów od stacji. Opisanie w Belzie
znajdującego się centralnego ghetta Żydów z całej Lubelszczyzny.

116 - 7 - 10 - 10
L o n d o n / P A T / Likwidacja ghetta w Radomiu dokonana zosta-

ła w sierpniu 1942 r. Wszyscy świadkowie opowiadają, że następująco:
W nocnych godzinach rannych ghetta otoczono zostało przez
oddziały S.S. i kwatermistrzów. Położenie likwidacji ghetta przysyła-
ło w nim Polki jako pielęgniarke przesyłała w Polakim sądzie
położonym w ghetto. Opowiadała ona, że gestapowie bez powodu
strzelali z automatycznych pistoletów w tłumy Żydów wychodzących
z domów na ulice. Wąsytkie niosły w ghetto wyrost wieszane były
grupami, które niosły niosły kopię po 8-10 minut. Gestapowie
byli kompletnie pijani. Z Radomia Żydów wywieziono w kierunku
wschodnim.

Ghetto Lubelskie zorganizowane było przez Niemców w Majdan-
ku pod Lublinem. Trzeba było tam kilka tysięcy Żydów. Likwidacja
przeprowadzona została we wrześniu 1942 r. Żmija likwidowała
Majdanek, który był raczej obozem koncentracyjnym, a nie ghetto
w sensie słowa tego znaczenia, wakatki głodu, choroby i dła
zamieszkałe tam około 3000 Żydów. Wacika odlaty i dłałane ze zmia-
li, nadszła się do użycia, solano i gromadzone w dwóch
specjalnie na ten cel wybudowanych barakach. W tym likwidacji Maj-
danek powtarzały się takie same sceny jak w Majdaniku i Radomiu.
Żydów lubelskich również wywieziono do Belza. Świadkowie opowiadają,
że po wywiezieniu Żydów, w Majdaniku Niemcy zostawili oboz kom-

centracyjny dla Polaków obliczony na 10.000 osób. Warunki po-
bytu są tam takie same jak w słynnym Oswiecimie. Śmiertelność
panuje tam wielka - dziennie umiera 200 osób. Pomimo, że do obozu
prawie codziennie przybywają nowe transporty, a nikogo nie zwal-
niają, ilość przebywających w obozie jest prawie jedna i ta sa-
ma. W Majdanku nie tylko znajdują się "rozni przestępcy polityczni"
i trudniący się "szmuglem", ale również bardzo wiele osób bez
najmniejszego powodu schwytanych podczas "łapanek" w pociągach
i na stacjach kolejowych.

117 - T - fd

W a s z y n g t o n /PAT/. - Przewodniczący Komisji Spraw Za-
granicznych Izby Reprezentantów Sol Bloom uczcił w niezwykle
wzruszający sposób pamięć gen. Sikorskiego przez zarządzenie aby
do oficjalnych protokołów Kongresu włączono 11 najwybitniejszych
artykułów, które pojawiły się w tamtejszej prasie po śmierci gen.
Sikorskiego. Do aktów Kongresu dołączono m.in. artykuły: "New
York Times", "New York Herald Tribune", "New York Sun",
"Washington Post", "Cleveland Press", "Kansas Times" i inne.
Wydając zarządzenie Sol Bloom oświadczył: "Włączam następujące
artykuły redakcyjne odnoszące się do mego drogiego przyjaciela
gen. Sikorskiego, Premiera Rządu Polskiego i Naczelnego Wodza
Polskich Sił Zbrojnych. Przez Jego wczesne odejście Polska i
Zjednoczone Narody straciły wielkiego przyjaciela, wybitnego
meza stanu i doskonałego oficera. Stając przed Komisją Spraw
Zagranicznych, Sikorski nakreslił nam wyjątkowo jasny obraz
stosunków panujących zagranicą. Plany Jego na przyszłość były
niezwykle oświecone. Amerykańscy mezowie stanu zdają sobie spra-
wę z doskonałości Jego dzieła - zwłaszcza jeśli idzie o jakiegol-
wiek rokowania między Polską a St. Zjednoczonymi. Znałem dobrze Si-
korskiego i zgon Jego jest dla mnie ciężką stratą osobistą."

Press 132 137 Londyn 114 21.7 1641

118 - T - fd

L o n d y n /PAT/. Polska . Marynarka handlowa powiększyła
sie o jeden duży oceaniczny statek towarowy. W jednym z portów
podniesiono polską banderę S/H. "Boryslaw". Na uroczystość przy-
wicepremier
był / Kwapiński . Poswiecenia bandery dokonał rektor Staniszew-
ski. Minister Kwapiński przemawiając do oficerów i załogi nawo-
liwał ich, by podtrzymali tradycje związane z nazwą tego miasta,
które ma złotą kartę w dziejach polskiej techniki i polskiego
ruchu robotniczego w walce o wolność Polski. Statek przejęło
polskie dowództwo.

119 - T - fd

L o n d y n /PAT/. - W Meksyku w kościele Buintono odprawiono
dnia 16 lipca mszę żałobną za spójność duszy gen. Sikorskiego . Obecni
byli m.inn. przedstawiciele rządu, korpusu dyplomatycznego, orga-
nizacji polskich i społeczeństwa meksykańskiego. Odprawiona zosta-
ła również msza żałobna w Leon . Obok przedstawicieli władz miej-
scowych wzięli w niej udział wszyscy polscy uchodźcy.

120 - T - fd

L o n d y n /PAT/. Na uroczystej mszy żałobnej , która odbyła
sie w Katedrze w Algierze 16 lipca obecni byli m.inn. gen. de
Gaulle, przedstawiciel gen. Giraud'a, minister St. Zg@dnoczonych
Murphy, brytyjski minister Mac Millan, cywilne i wojskowe władze
francuskie, delegacje jednostek francuskich i sojuszników. Przy
katafalku trzymali wartę oficerowie polscy i sojusznicy. Przed
katedrą ustawiony był pluton honorowy wojska francuskiego.

121 - T - fd

L o n d y n /PAT/. - " Polska Walcząca" zamieszcza artykuł
wstępny A. Bogusławskiego p.t. "Nasz nowy Wódz Naczelny" . Artykuł
daje syntezę działalności gen. Sosnkowskiego, //jego
karjere wojskowa

w Legionach i w Polsce Niepodległej. Podkreślając prace organi-
zacyjne ^w Armii Polskiej, "Polska Walcząca" pisze : " W pracy
spotyka się gen. Sosnkowski ciągle z gen. Sikorskim, z którym sty-
kał się już na gruncie służby strzeleckiej i legionowej. Łączy
ich wspólna troska o wojsko, choć nieraz dzieli ich względy poli-
tyczne i zapatrywania na szczegóły. Nieraz dziedziczą po sobie sta-
nowiska na skutek kryzysów ministerialnych , a są to zawsze sta-
nowiska czołowe. W końcu przemożna polityka obu ich odsunęła na
boczny tor dowodzenia okregami korpusów. Można powiedzieć, że ci
dwaj ludzie mimowoli wciąż współzawodniczą z sobą na skutek obu-
stronnej wysokiej miary. Jednocześnie jednak bez przerwy współpra-
cują dla dobra polskiego wojska. Obaj z gen. Sikorskim mają jasne
poczucie potrzeby modernizacji wojska pod względem wyszkolenia,
taktyki i uzbrojenia, obaj mają twarde orzechy do zgryzienia
w walce z doktrynerami, partyjnikami lub po prostu z egoistami
niechcącymi się ugiąć przed interesem zbiorowym. " Dalej artykuł
przytacza prace Sosnkowskiego przy podpisaniu umowy polsko-fran-
cuskiej, jego działalność na konferencji międzynarodowej, udział
w kampanii wrześniowej, przedostanie się do Francji. Artykuł kon-
czy się następującymi ustępami : " Podczas załamania się Francji,
gen. Sikorski powierza gen. Sosnkowskiemu swoje zastępstwo w chwili,
gdy sam leci do Anglii negocjować ^o przejazd oddziałów polskich
na wyspy brytyjskie i udział ich w dalszej walce. Daje tym dowód,
że jego uznaje za najodpowiedniejszego kontynuatora dalszej walki,
gdyby sam z niej został przez los wytracony. W W. Brytanii pozosta-
je gen. Sosnkowski w gabinecie do lipca 1941 r. W tym czasie zgła-

w Legionach i w Polsce Wschodniej. Rozkazującą przez organ
rozpoznawczy (Kamień Polski) w Polsce Wschodniej przez
apostata nie gen. Sosnkowski oraz z gen. Sikorskim, a którym
każde się nie chce nie chce straszyć i Legionowie. Istny
ob. wojenne strasze o wojaka, choć nie ma danych ich widzieli poli-
tyczne i zapewnienia na wojnę. Istny dążenia po sobie sta-
nowiska na skutek kryzysu ministerialnego, a do czasu sta-
nowiska ogółowe. W końcu przetrwała polityka op. ich odwołania na
pożycie tej dowodzenia okręgu korpusów. Można powiedzieć, że
dwa: jedna zmieniła wózek współpracowników z sobą na skutek
złoty dla dobre polskiego wojska. Oba z gen. Sikorskim była
pożycie potrzebny podzielnicy wojska pod względem wykształcenia
lektyki i wyrobienia, obaj mają twarde serca
w wojsce z doktrynami, politykami i po prostu z egoizmem
niechcący się nie chce przed interesem zbrojnym. "Dobry artykuł
grzytose przez Sosnkowskiego przy podjęciu umowy polsko-
czechoskiej. Jego dążeniem do konferencji międzynarodowej, która
w kampanii wrześniowej, przeszedł się do Francji. Artykuł kon-
czy się następująco: "Podczas zblizania się Francji
gen. Sikorski powierzył swoje zastępstwo w chwili
gdy sam leżał do angli negocjować przed oddaniem polskich
na wypły dyktando i dążeń ich w dalszej wojnie. Daje tym dowód,
że tego nikt nie ma na odpowiedź. Istny kontrakt dążeń
gdyż sam z nią został przez los wyznaczony. W W. Brytanii pozost-
je gen. Sosnkowski w gabinecie do lipca 1941 r. W tym czasie zgle-

sza swoją dymisję z Rządu w związku ze sformulowaniem i przeprowadzeniem paktu z Sowietami, choć zawarcia paktu jest zasadniczym zwolennikiem, jak to niejednokrotnie wówczas i potem zaznaczył. Dzisiaj w tragicznych i nieoczekiwanych okolicznościach wypełniło się to, co Żmarły Wódz Naczelny jako swoją wolę na wypadek zgonu wyraził. Na opóźnione przez Jego śmierć stanowisko przychodzi przewidziany przez Niego następca. Nieśię nie-tylko powagę najwyższego, ^{po-}śro-^{po-}śród nas stopnia wojskowego, ale doświadczenie latami służby dla Polski zdobyte oraz znane powszechnie atrybuty osobiste, jak i wysokie poczucie Honoru żołnierskiego, sprawiedliwości i godności narodowej, to jest tych wszystkich imponderabiliów, od których niema i nie może być odstępstwa. Te cechy czyniły gen. Sosnkowskiego kochanym przez podkomendnych dowódców już przed laty. One to dzisiaj czynią go przyrodzonym wodzem osieroconych szeregów, które oby Bóg dał mu wieszczyć zwycięsko do wolnej, całej i niepodległej Polski.

Wojenne do wojny, co jest i niepodzielne Polak.